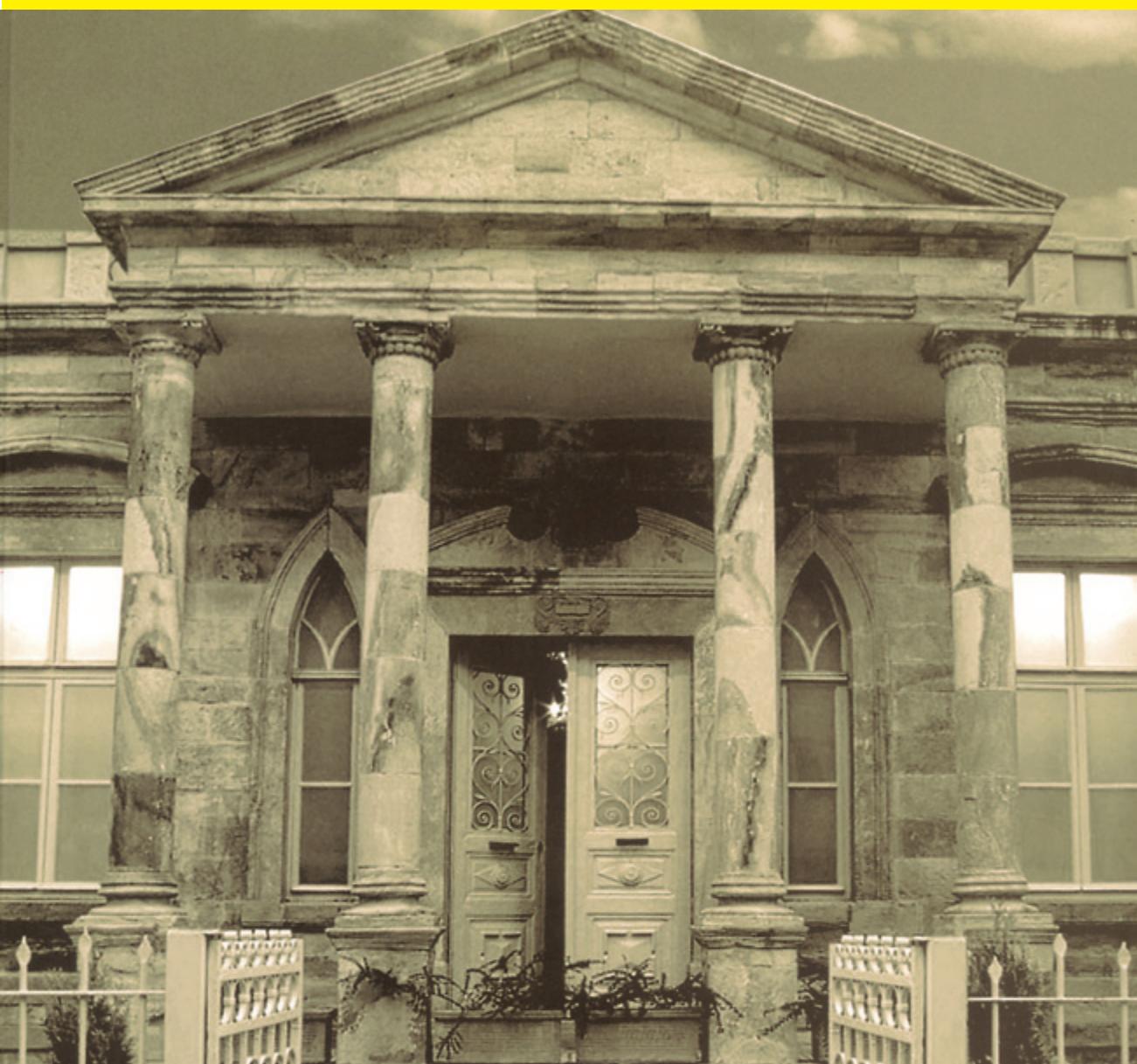

Μουσείων ... Περιηγήσεις

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ : ΜΑΙΡΗ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ - ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Φιλόλογος, Δρ. Αρχαιολογίας

Αλήθεια, τι μπορεί να προκύψει όταν μια νέα γυναικά, δυναμική, δραστήρια, απαιτητική, με υψηλή αισθητική αλλά και με ματιά διεισδυτική που ακουμπά τον άνθρωπο και τα τέχνεργά του με αγάπη αποφασίσει να καταθέσει μιαν απίστευτη ερευνητική δουλειά χρόνων και μιαν ανυπολόγιστη σε αξία συλλογή έργων τέχνης σ' ένα εντυπωσιακό πέτρινο νεοκλασικό του τέλους του 19ου αι. που το αποκατέστησε η ίδια με αρωγό την οικογένειά της; Να σας πω τι μπορεί να προκύψει: ένα ξεχωριστό Εθνολογικό Μουσείο, ένας πρότυπος μουσειακός χώρος, όπου αξίζει να αφιερώσει κανείς τον ελεύθερό του χρόνο, διότι θα πάρει πολλά και σε πολλά επίπεδα.

T

ο “Εθνολογικό Μουσείο Θράκης” είναι ένα κόσμημα για την πόλη της Αλεξανδρούπολης, όπως μπορεί να διαπιστώσει ο οποιοισδήποτε περιπατητής, περιηγητής, ταξιδευτής ο οποίος μπορεί να εσχατιά της Ελλάδας. Το ίδιο το κτίριο επί της οδού **14ης Μαΐου 63** είναι μια πανέμορφη οικία φορτωμένη με μνήμες αλλοτινών εποχών. Πρόκειται για την εξοχική έπαυλη του Αδριανουπολίτη επιχειρηματία **Αλτίν Αλμάζη** και απηκεί όχι μόνον τον πλούτο αλλά και την εκλεκτικότητα που διέκρινε την αστική τάξη της Θράκης εκεί στο γύρισμα του 20ου αι. Το πέτρινο νεοκλασικό με τη θαυμάσια πρόσοψη, το οποίο ξτίστηκε το **1899**, κηρύχθηκε διατηρητέο στις 2 Ιανουαρίου 1993. Πέντε χρόνια αργότερα ανακαινίσθηκε από την οικογένεια **Πολυχρόνη Γιαννακίδη** με σκοπό την ίδρυση του Εθνολογικού Μουσείου Θράκης. Πώς όμως έφθασαν τα πράγματα έως εκεί; Ή μάλλον, πώς η **Αγγελική Γιαννακίδου**, που έχει την κύρια και αποκλειστική ευθύνη της δη-

μιουργίας αυτού του εξαιρετικού χώρου-θεματικού λαϊκα της ιδιαίτερης πολιτιστικής κληρονομιάς της Θράκης, το οραματίσθηκε, τι επεδίωκε να δημιουργήσει και πώς το κατόρθωσε; “Το Μουσείο ήταν για μένα ένας σταθμός σε μια

Το Εθνολογικό Μουσείο Θράκης προκαλεί συναισθήματα θαυμασμού στον επισκέπτη πριν ακόμα διαβεί τη σιδερένια καγκελόπορτα, έτσι όπως ξεχωρίζει σα μια πινελιά του χθες σε μια Αλεξανδρούπολη του σήμερα.

βιωματική σχέση που έχω με το χώρο από το 1967, όταν δηλαδή ήρθα στη Θράκη από τη Θεσσαλονίκη όπου μεγάλωσα" θα μου πει η γεννημένη στη Χαλκιδική Αγγελική Γιαννακίδου. Η ιστορία της μοιάζει με παραμύθι αλλά δεν είναι. "Παραμυθένια" ήταν για το δεκαοκτάχρονο κο-ρίτσι τα όσα αντίκρισε στην ακριτική αυτή πε-ριοχή της Ελλάδας με την ιδιαίτερη πολυπολιτισμική φυσιογνωμία. "Όλος αυτός ο κόσμος ήταν πρωτόγνωρος για μένα κι ως εκ τούτου γοητευτικός. Στα τέλη της δεκαετίας του '60 η Θράκη ζούσε στον απόχρο του παραδοσιακού βίου. Ήταν εκπληκτικό το ότι δεν υπήρχε ρεύμα σε όλα τα χω-ριά και ότι όλα τα δρώμενα δεν ήταν αναβιώσεις αλλά λειτουργούσαν ακόμα. Καταρχάς με τράβηξαν τα αντικείμενα, οι απλές ξύλινες φόρμες, τα σχεδόν νεολιθικά εργαλεία, τα οποία είχαν έντονο εικα-στικό ενδιαφέρον".

Δυόμισι χιλιάδες αντικείμενα λοιπόν, όλα αγορασμένα από την Αγγελική Γιαννακίδου, τα οποία καλύπτουν χρονικά μια περίοδο τριών αιώνων, από τα τέλη του 17ου έως τις αρχές

Φορεσιά από το Καβακλί της Β. Θράκης Κορώνα (ασημοζούναρο), 1836. Απαραίτητο εξάρτημα της θρακιώτικης γυναικείας φορεσιάς.

Ασημένιο βραχιόλι από το Καβακλί της Β. Θράκης περασμένο σε ξύλινο μέτρο Χρυσικού.

Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

του 20ου αι., επιτρέπουν στον επισκέπτη να κάνει βαθιά κατάδυση στη ζωή της Θράκης, της Θράκης των πολλών και, εννοείται, διαφορετικών σε πολλά επίπεδα πληθυσμιακών ομάδων. Της Θράκης των ελληνόφωνων, των τουρκόφωνων, των πομακόφωνων, της Θράκης των Αρμενίων, των Εβραίων και των Αθιγγάνων (Ρομά), της Θράκης των προσφύγων από τον Πόντο, τη Μ. Ασία και τη βορειοανατολική Θράκη.

Η πρώτη αίθουσα είναι αυτή με τις εντυπωσιακές φορεσιές. "Η ενδυματολογική εικόνα στη Θράκη που συναρπάζει με την πολυμορφία της

διαμορφώθηκε μέσα από πληθυσμιακές ανακατατάξεις, τις οποίες προκάλεσαν τα ιστορικά γεγονότα τα οποία καθόρισε η γεωφυσική ιδιαιτερότητα του χώρου" διαβάζω στον καλαίσθητο κατάλογο των εκθεμάτων που συνοδεύει την περιήγησή μου στο Μουσείο. Είναι προφανές πως στα στημόνια και στα υφάδια των υφασμάτων αλλά και στον τρόπο που αυτά ράφτηκαν και στολίστηκαν, συναντήθηκαν η αρχαιοελληνική και η βυζαντινή κληρονομιά με τον ανατολίτικο και το δυτικό τρόπο σκέψης. Ρούχα που μερικά φοριόνταν από τις γυναίκες στα χωριά του Έβρου μέχρι και το 1965, ρούχα της αγροτιάς αλλά και ρούχα της αστικής τάξης, ρούχα με ευρωπαϊκή φινέτσα αλλά και ρούχα με ελληνικό χρώμα, ρούχα των προσφύγων αλλά και ρούχα πομάκικα ζαλίζουν με την

Φορεσιά από το Ορτάκιο (Β. Θράκη Ιβαϊλοβγκραντ).

Γκιρλάντα, νυφάτικο κεφαλοστόλισμα από τη Ν. Βύσσα, βασικό δώρο της πεθεράς της νύφης. Το φορούσαν τις Αποκριές πριν τον γάμο, την ημέρα του γάμου και το Πάσχα μετά το γάμο.

Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

πολυμορφία τους, την πολυχρωμία τους, την πολυτέλειά τους.

Φίνα υφάσματα, κεντίδια και γούνινες επενδύσεις, χρώματα και περίτεχνα κεφαλοδέματα μαγεύουν το βλέμμα και το οδηγούν σε ντελικάτες λεπτομέρειες και σε σύμβολα που φαίνεται ότι επαναλαμβάνονται, όχι τυχαία αλλά γιατί υπήρχε βαθιά ριζωμένη η πίστη, ότι έκρυβαν μέσα τους μια μαγική δύναμη που μπορούσε να μεταφερθεί σ' αυτήν που το φορούσε. Εκεί που στάθηκα περισσότερο κι απέμεινα να κοιτάζω εκστατική τις λεπτομέρειες ήταν τα νυφικά κεφαλοδέματα. Υφασμάτινα λουλούδια, χάντρες πολύχρωμες, δαντέλες, τούλια και κοσμήματα από πολύτιμους ή ημιπολύτιμους λίθους συνθέτουν εκπληκτικά έργα τέχνης που στόλιζαν τα γυναικεία κεφάλια των νυφών και όχι μόνο. Θυμήθηκα αντίστοιχα σε ποικιλία, σε χρώμα και σε υλικά κεφαλοδέματα, τα οποία είκα δει να φορούν οι γυναίκες της φυλής των **Καλάς** που ζουν στο βόρειο Πακιστάν και αποκαλούν τους εαυτούς τους απογόνους των Μακεδόνων στρατιωτών του Μ. Αλεξάνδρου.

Ε κ ε ί ν η ακριβώς τη στιγμή ακούω την κ. Γιαννακίδου να μου λέει πως επιθυμεί να σχεδιάσει το ταξίδι του Μ. Αλεξάνδρου μέσα από γυναικεία κεφαλοδέματα. Η στιγμή ήταν όντως μαγική.

Ενισχυτικό της θέασης των εκπληκτικών ενδυμάτων είναι το video που δείχνει τον τρόπο που φοριέται το κεφαλόδεμα.

Μοντέλο είναι μια ηλικιωμένη γυναίκα. "Στην αρχή υ πήρε αντίρρηση από τους ειδικούς, ακούω

την κ. Γιαννακίδου να μου λέει, διότι, όπως έλεγαν, δεν μπορεί το κεφαλόδεμα μιας νέας κοπέλας να το φοράει και να το επιδεικνύει μια γιαγιά. Έγώ όμως ήξερα, από ένστικτο περισσότερο, ότι αυτές οι κινήσεις είναι μια κυππαρική μνήμη χιλιάδων χρόνων, όταν λοιπόν το έδειχνα στην κοπέλα και την έβαζα να το κάνει, δεν έβγαινε αυτό που ήθελα να φανεί. Έβαλα τη γιαγιά να το κάνει και το έκανε με απόλυτη φυσικότητα. Ευτυχώς που καταγράψαμε τέτοιες ηλικιωμένες, τα πρόσωπά

τους, τις κινήσεις τους, το λόγο τους. Δύο από αυτές πέθαναν μερικές μέρες αργότερα. Κάπως έτσι έχουμε χάσει πολλά πράγματα, επειδή δεν έχουν καταγραφεί". Τελικά, σκέφτηκα, ειδικά οι ερευνητές του παραδοσιακού βίου θα πρέπει να ενεργούν αστραπαία και να εμπιστεύονται το ένστικτό τους περισσότερο από την αυστηρή μεθοδολογία και τους τύπους της επιστήμης. Κυρίως όμως πρέπει να κάνουν έρευνα στην ύπαιθρο, ανακατευμένοι με τους ανθρώπους και τα δημιουργήματά τους.

Η επαφή της κ. Γιαννακίδου με τον κόσμο της Θράκης είναι ολοφάνερη σε κάθε ένα αντικείμενο, που δεν αγοράστηκε απλά για να μπει σε μια συλλογή ή για να επιδειχθεί σε λιγοστούς μυημένους και εκλεκτούς, αλλά για να συμπληρώσει το μωσαϊκό του κοινωνικού βίου των απλών καθημερινών ανθρώπων μιας πολύ ιδιαί-

λαϊκότροπος επιζωγραφισμένος σταυρός άγνωστου τεχνίτη. Ν. Έβρου, τέλος 19ου-αρχές 20ου αι. **Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ**

Σουρωτήρια, κόσκινα, γουδιά, νταβάδες και γαβάθες για νοικοκυρές και ζαχαροπλάστες ειδικευμένους στην τέρψη των αισθήσεων.

ΦΩΤ. Β. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

τερης περιοχής που αποτελεί εδώ και αιώνες χωνευτήρι ιδεών, πίστεων και πολιτιστικών αξιών. Η αίθουσα με τα αντικείμενα που σχετίζονται με τα έθιμα στον λατρευτικό κύκλο εξαίρει την παραπάνω διαπίστωση. Χρειάζεται ιδιαίτερη ευαισθησία για να προσεγγίσει κανείς και κυρίως για να εισέλθει στην ουσία των εορτών που για κάθε λαό είναι ξεχωριστές, αφού σημαίνουν κάτι όχι άσχετο, αντιθέτως πολύ σχετικό, με την κουλτούρα του. Τα σύμβολα όλων αυτών των εθιμοτυπικών παραδόσεων, οι εικόνες των αγίων-προστατών της γεωργίας και της κτηνοτροφίας ζωγραφισμένες από naïf ως επί το πλείστον καλλιτέχνες, οι σταυροί, τα μυ-ριδοχεία, οι σφραγίδες για τα πρόσφορα, τα βαπτιστικά ρούχα και πολλά τάματα που "μιλούν" με έναν τρόπο συγκινητικό για την ανάγκη του ανθρώπου να αντλήσει δύναμη από το θείο στο δύσκολο αγώνα της επιβίωσης, περιμένουν πίσω από τη βιτρίνα τον επισκέπτη να τα αγγίξει με το βλέμμα του.

Ανέκαθεν η αίθουσα που με είλκε περισσότερο σε ένα Λαογραφικό ή Εθνογραφικό Μουσείο ήταν η αίθουσα με τα αντικείμενα τα σχετικά με τη διατροφή. Με λαχτάρα λοιπόν και με τις αισθήσεις ολάνοιχτες - λες και θα γευόμουν στ' αλήθεια τα περίφημα θρακιώτικα κανταϊφια, τους λαχταριστούς μπακλαβάδες και το μαλεμπί, τα γλυκόμελα παστέλια και τα ευωδιαστά λουκουύμια - έσπευσα στην αίθουσα όπου η κ. Γιαννακίδου έχει συγκεντρώσει εργαλεία και σκεύη καμωμένα για γευστικά "ποιήματα". Κοιτάζω ένα σουφλιώτικο χαλβαδοκάζανο, ένα εντυπωσιακό κατασκεύασμα με χρονολογία 1882, μέσα στο οποίο κτυπούσαν ένα μείγμα από χαλβαδόριζα, ταχίνι, ζάχαρη, γλυκόζη και νερό, και νιώθω να ζαλίζομαι από την ευωδιά του χαλβά. Στέκομαι εμπρός από την πήλινη γαβάθα ζαχαρωτών και νιώθω τη γλύκα του λουκουμιού στον ουρανίσκο μου. Ακούω το ρυθμικό ήχο του γουδοχεριού που σπάει μύγδαλα μέσα σε χάλκινα "χαβάνια" (γουδιά). Εντυπωσιάζομαι από το σιδερένιο σκεύος με τη χάλκινη κοίλη βάση που φέρει αυλακώσεις, του "νταβά", όπως λέγεται. Μαθαίνω πως ήταν κτισμένο στο επάνω μέρος του φούρνου και χρησίμευε για το ψήσιμο των στραγαλιών. Ήδη νιώθω τη γαργαλιστική μυρωδιά τους. Ειδικά από εκείνα τα πιπεράτα της Κομοτηνής. Αχ! Και να βάζα μερικά από τα δεκάδες θρακιώτικα καλούδια στα τσίγκινα κουτάκια με τις

γκραβούρες ή με τις διαφημιστικές ετικέτες διάσημων ακόμα και σήμερα εργαστηρίων ζαχαροπλαστικής που εξελίχθηκαν σε βιομηχανικές επιχειρήσεις και ξεπέρασαν όχι μόνο τα σύνορα της Θράκης αλλά και της Ελλάδας, όπως είναι για παράδειγμα οι χαλβάδες του **Χαμπούρη** ή τα μπισκότα του **Παπαδόπουλου**. Πού όμως στηρίχθηκε η φήμη που θέλει τα θρακιώτικα ζαχαρωτά να είναι τα καλύτερα; Αναμφίβολα στις εμπορικές και πολιτισμικές ανταλλαγές, στη "ζύμωση", όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η κ. Γιαννακίδου. Οι γαστρο-

"Νταβάς", σιδερένιο σκεύος με χάλκινη κοίλη βάση και αυλακώσεις. Ήταν κτισμένο στο επάνω μέρος του φούρνου, όπου ψήνονταν τα στραγάλια. **Επάνω** Κουτιά φύλαξης και διάθεσης προϊόντων από παντοπωλεία της Θράκης. **δεξιά**
Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

νομικές συνήθειες των Βυζαντινών μπολιασμένες με τις γεύσεις των Οθωμανών Τούρκων εμπλουτίσθηκαν με τις γεύσεις των Εβραίων και των Αρμενίων και με τις γεύσεις των προσφύγων από τη βόρεια και ανατολική Θράκη. Η ανάμειξη τόσων πολλών στοιχείων που είχαν πίσω τους μια παράδοση αιώνων ήταν σίγουρη εγγύηση για επιτυχία.

Οδηγούμαι από την κ. Γιαννακίδου σε άλλη αίθουσα. Δύο επίσης αξιόλογες συλλογές του Μουσείου ξεδιπλώνουν εμπρός στα μάτια μου

Εθνολογικού Μουσείου Θράκης. Κούπες με εγχάρακτα διακοσμητικά σχέδια, "σινιά" (ανάβαθμα ταψιά), στάμνες, "λεγενόμπρικα", πιάτα και "σαχάνια" (πιάτα), αντικείμενα ενυπόγραφα και χρονολογημένα, όπως κάθε έργο τέχνης, φέρνουν στο

νου εικόνες από το παρελθόν το όχι και τόσο μακρινό και σκηνές της κουζίνας, αφού κατά κύριο λόγο εκεί εχρησιμοποιούντο τα χάλκινα αντικείμενα, κουζίνες πλούσιων αλλά και κουζίνες φτωχικών σπιτιών. Στις πρώτες ανήκουν τα χάκινα με την περίτεχνη ανάγλυφη ή εγχάρακτη διακόσμηση, στις δεύτερες τα χάλκινα χωρίς

την καθημερινή ζωή των κοινωνικών ομάδων που έζησαν κι έδρασαν στη Θράκη κατά τον 18ο και τον 19ο αι. Οι διαφορές στις κοινωνικές τάξεις καθρεφτίζονται στην παραγωγή, ποσοτική και ποιοτική, τόσο των χαλκωμάτων όσο και των κεραμεικών σκευών. Με άφθονη την πρώτη ύλη, το χαλκό, που έφθανε ως εδώ από τα μεταλλεία της Ανατολής κι αργότερα της Δύσης οι Θρακιώτες, Πόντιοι ως επί το πλείστον, ανέπτυξαν τη χαλκοτεχνία που την είχαν κληρονομήσει από τους Βυζαντινούς και την ανέδειξαν. Η Ξάνθη και η Κομοτηνή φημίζονταν για τα χαλκουργεία τους που δούλευαν με εντατικούς ρυθμούς μέχρι τα τελευταία χρόνια, καθώς υπήρχε η συνήθεια οι τουρκόφωνοι και οι πομακόφωνοι να χαρίζουν στα παιδιά τους, όταν αυτά παντρεύονταν, είκοσι κιλά χαλκώματα. Σήμερα η τέχνη που ασκείται κυρίως από τους μουσουλμάνους έχει ατονήσει. Σχεδόν τελείωσε. Το χάλκινο αντικείμενο έγινε μουσειακό είδος. Και υπήρχαν τόσα πολλά και τόσα ενδιαφέροντα είδη παλαιότερα, όπως μπορούμε να δούμε στις προθήκες του

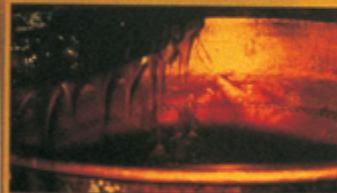
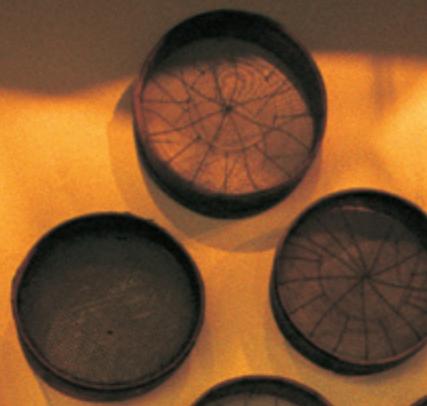
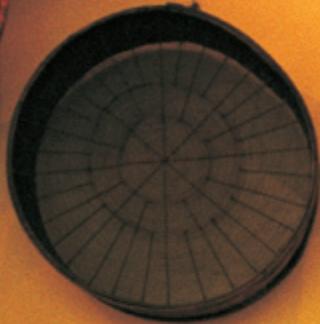
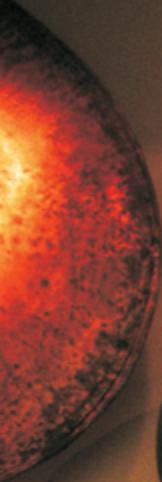
Χαβάνια (γουδιά) το ένα από τα οποία φέρει εγχάρακτη επιγραφή "X" Γιώργη 1811". Αρμένικο λεγενόμπρικο με μη αναγνώσιμο εγχάρακτο αφιερωματικό.

Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

Αξιοπρόσεκτο είναι το εργαλείο για το στίψιμο της ντομάτας αριστερά του νταβά στην αίθουσα την αφιερωμένη στη διατροφή. (Δεξιά)

στολίδια. Σ' αυτές τις τελευταίες εχρησιμοποιούντο κυρίως πήλινα σκεύη που ήταν σαφώς φθηνότερα.

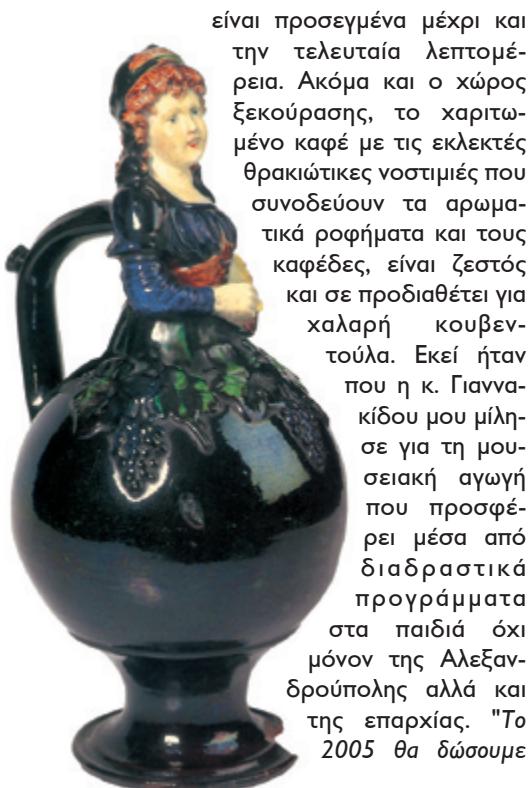
Η βυζαντινή παράδοση διαφαίνεται και στην κεραμική τέχνη που είδε μέρες μεγάλης ακμής μετά την καταστροφή του '22, οπότε πολλοί έμπειροι αγγειοπλάστες ήρθαν από τη Μ. Ασία ως πρόσφυγες και εγκαταστάθηκαν σε χωριά και σε πόλεις της Θράκης. Η παραγωγή τους προσαρμόσθηκε αβίαστα στα καθιερωμένα σχήματα των ντόπιων τσουκαλάδων που είχαν μάθει τις ανάγκες των νοικοκυριών και ανταπο-

κρίνονταν σ' αυτές χωρίς εξάρσεις. Στην Ξάνθη, στην Κομοτηνή, στις Φέρρες, στο Σουφλί, στο Διδυμότειχο, στους Μεταξάδες, η κεραμεική τέχνη ανθεί, όπως δείχνει ο αριθμός των τσουκαλάδων αλλά και οι αριθμοί παραγωγής πήλινων σκευών. Με υάλωμα ή χωρίς, καθημερινής οικιακής χρήσης ή γιορτινά είναι πολλά τα θρακιώτικα κεραμεικά, τα κουπάκια, τα βάζα, τα κανάτια, οι αρμεγάδες για τη μεταφορά γάλακτος και τα φημισμένα τσανακαλιώτικα που μαγνητίζουν το βλέμμα λόγω των εντυπωσιακών ανάγλυφων διακοσμητικών στοιχείων-συμβόλων που συχνά αφηγούνται ιστορίες φανταστικές ή ρεαλιστικές.

Με την κ. Γιαννακίδου πάντα στο πλευρό μου οδηγώ τα βήματά μου σε έναν άλλο χώρο, στον οποίο εκτίθενται αντικείμενα σχετικά με την καλλιέργεια της γης, που αποτελεί κύρια πηγή οικονομίας στην περιφέρεια της Θράκης σχεδόν έως και σήμερα. Πάμπολλα είναι τα εκτιθέμενα αγροτικά εργαλεία, οι ευφυείς κατασκευές των ανθρώπων της γης που επιζητούσαν σ' αυτά τον αρωγό στο όργωμα, στο θέρισμα, στο αλώνισμα και στο λίχνισμα, που κάνουν συντροφιά με εργαλεία ή σκεύη, τα οποία σχετίζονται με καπνοπαραγωγή, την οινοποίηση, την παραγωγή σησαμόλαδου, μελιού αλλά και με τη βαφική, την παραγωγή εκλεκτού μεταξιού και την υφαντική τέχνη. Η περιήγηση σε όλους τους ειδικά διαμορφωμένους, σύμφωνα με τις πιο σύγχρονες μουσειολογικές αντιλήψεις, χώρους είναι ταυτόχρονα κι ένα υπέροχο μουσικό ταξίδι, καθώς τον επισκέπτη των συντροφεύουν εκλεκτά μουσικά κομμάτια που συνέθεσε ειδικά για το Μουσείο ο **Γιώργος Παπαδάκης**. Τα πάντα

είναι προσεγμένα μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Ακόμα και ο χώρος ξεκούρασης, το χαριτωμένο καφέ με τις εκλεκτές θρακιώτικες νοστιμίες που συνοδεύουν τα αρωματικά ροφήματα και τους καφέδες, είναι ζεστός και σε προδιαθέτει για χαλαρή κουβεντούλα. Εκεί ήταν που η κ. Γιαννακίδου μου μίλησε για τη μουσειακή αγωγή που προσφέρει μέσα από διαδραστικά προγράμματα στα παιδιά όχι μόνον της Αλεξανδρούπολης αλλά και της επαρχίας. "Το 2005 θα δώσουμε

Τσανάκ-καλέ, Ξάνθη
Χάλκινα σεφέρ - τάσια. Το ένα φέρει εγχάρακτη την επιγραφή "Μ.Θ.
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 19 ΓΟΥ 1891"
Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

έμφαση στα πολυμέσα, μου είπε, γιατί έχουμε πέντε video εδώ και πάρα πολύ υλικό που συνεχίζουμε να καταγράφουμε και το οποίο θα μπει υποστηρικτικά ψηφιοποιημένο. Οι νέες τεχνολογίες συγκινούν τα παιδιά και σ' αυτά έχω στραμμένη την προσοχή μου γιατί σ' αυτά ελπίζω. Πρέπει να συνδεθούν τα παιδιά μ' αυτό το χώρο φύλαξης της ιστορικής μνήμης, πρέπει να σφυρηλατήσουμε την ατομική και την ομαδική τους ταυτότητα και να τα κάνουμε να αισθανθούν περήφανα για την πολιτιστική τους κληρονομιά, γι' αυτό τον πλούτο που τους κληροδότησαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες τους".

Τυχερά τα παιδάκια σκέφτηκα αλλά και οι συμπολίτες της κ. Γιαννακίδου που έχουν

Μυλόπετρες που γυρνούσαν με τη βοήθεια ζώου για το άλεσμα του σουσαμιού. **επάνω.**

Εκδ. ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ
Κουβεντιάζοντας για λικέρ, μαρμελάδες, λουκούμια και σοκολατάκια στη "Θεώνη", το γλυκό χώρο που δημιούργησε η κ. Γιαννακίδου, για να μην ξεχάσουμε ποτέ τη Θράκη, αφού η γεύση έχει μνήμη.

κοντά τους ένα τόσο εμπνευσμένο άτομο, το οποίο μπορεί να τους παρασύρει σε μονοπάτια γνώσης και υψηλής αισθητικής μοναδικά. Τυχερή κι εγώ που τη γνώρισα, είδα το σπουδαίο έργο που έχει επιτελέσει και συνεχίζει να επιτελεί σ' έναν τομέα δύσκολο κι ευαίσθητο, όπως είναι η λαϊκή παράδοση και στο τέλος ως ιδανικό επιστέγασμα γεύτηκα σε έναν άλλο χώρο, στη "Θεώνη" - το κατάστημα που έχει δημιουργήσει με αγάπη και μεράκι - μερικά από τα πιο εκλεκτά παραδοσιακά θρακιώτικα προϊόντα, που με επιμονή και

υπομονή συγκεντρώνει για να χαρίζει και στους ντόπιους αλλά και στους ξένους επισκέπτες την ηδονή ενός ταξιδιού στους δρόμους της γεύσης.

Είμαι απόλυτα βέβαιη πως η γεύση έχει μνήμη, γιατί μετά τα ονειρεμένα σοκολατάκια και τους γευστικότατους και ιδιαίτερα στολισμένους κουραμπιέδες που έφαγα στη "Θεώνη", δεν μπορώ να ξεχάσω τη Θράκη και ό,τι μου αποκάλυψε από το παρελθόν της στο Εθνολογικό Μουσείο Αγγελικής Γιαννακίδου.

Ευχαριστώ θερμά την κ. Αγγελική Γιαννακίδου για την ενδιαφέρουσα ξενάγηση και τη θερμή συνομιλία που είχαμε περιδιαβάζοντας το αξιόλογο Εθνολογικό Μουσείο Θράκης που δημιούργησε στην Αλεξανδρούπολη.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

14ης Μαρτρίου 63, 681 00, Αλεξανδρούπολη.
Τηλ. / Fax : 25510 36663
www.emthrace.com
e-mail: emthrace@otenet.gr

ΦΩΤ. Β. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ